
Orzecznictwo Wyższej Komisji Dyscyplinarnej

Palestra 4/7-8(31-32), 83-84

1960

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

ORZECZNICTWO **WYŻSZEJ KOMISJI DYSCYPLINARNEJ**

ORZECZENIE

z dnia 12 marca 1960 r.

(W.K.D. 13/60)

Postępowanie dyscyplinarne ma charakter postępowania z urzędu, a nie charakter postępowania prywatnoskargowego.

Cofnięcie skargi przez pokrzywdzonego i pogodzenie się jego z obwinionym samo przez się nie stanowi okoliczności wyłączonej ścigania.

Dnia 12 marca 1960 r. Wyższa Komisja Dyscyplinarna dla spraw adwokatów, po rozpoznaniu sprawy dyscyplinarnej adw. X z odwołania Rzecznika Dyscyplinarnego Rady Adwokackiej w A od orzeczenia Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej w A z dnia 12 grudnia 1959 r. K.D. 62/59, orzekła:

zaskarżone orzeczenie uchylić i sprawę przekazać Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej w A do ponownego rozpoznania.

Z uzasadnienia:

Obwiniony adw. X oskarżony został o to, że jesienią 1956 r. w kancelarii Zespołu Adwokackiego w A oraz w rozmowach z osobami trzecimi (interesantami pokrzywdzonego adw. Y) wyrażał się w sposób niewłaściwy o pokrzywdzonym adw. Y i ujemnie oceniał jego kwalifikacje zawodowe,

odradzając interesantom powierzanie spraw pokrzywdzonemu.

Mocą orzeczenia z 12 grudnia 1958 r. Wojewódzka Komisja Dyscyplinarna umorzyła postępowanie dyscyplinarne. W uzasadnieniu Wojew. K. D. przytoczyła, że pokrzywdzony adw. Y złożył oświadczenie, iż cofa skargę, wobec czego skoro osoby zainteresowane nie pragną rozstrzygnięcia dyscyplinarnego, sama zaś sprawa sprowadza się do nieporozumienia pomiędzy nimi, to nie jest potrzebne dalsze roztrząsanie i odtwarzanie zajścia, którego przebieg jest wątpliwy wobec rozbieżności materiału dowodowego.

Od orzeczenia tego odwołał się rzecznik dyscyplinarny, wnosząc o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w innym składzie orzekającym.

Odwołanie zarzuca przede wszystkim, że zaskarżone orzeczenie narusza art. 339 § 1 i 2 k.p.k. w związku z § 5 rozp. o post. disc., a to wobec braku w orzeczeniu ustaleń faktycznych, jak również zarzuca niewskazanie podstawy prawnej uprawniającej Komisję Dyscyplinarną do uchylenia się od rozpoznania meritum sprawy, wynikłej między dwoma adwokatami, którzy ugodowo zlikwidowali zatarg. Odwołanie podnosi, że w postępowaniu dyscyplinarnym nie może mieć miejsca analogia do sądowego postępowania prywatnoskargowego, bo jeśli chodzi o stosunki

adwokatów między sobą to wchodzi w grę dobre imię całości adwokatury. W konsekwencji odwołanie wskazuje, że pogodzenie się obwinionego adwokata z jego pokrzywdzonym kolegą może stanowić jedynie okoliczność łagodzącą.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna uchyliła zaskarżone orzeczenie i przekazała sprawę Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej, wychodząc z założeń następujących:

Zgodnie z § 19 i 20 rozporz. Ministra Sprawiedliwości o postępowaniu dyscyplinarnym w sprawach adwokatów komisja dyscyplinarna wszczyna postępowanie na żądanie rzecznika dyscyplinarnego, który wnosi do wojewódzkiej komisji dyscyplinarnej akt oskarżenia. Postępowanie dyscyplinar-

ne ma więc charakter postępowania z urzędu, a nie postępowania prywatnoskargowego. Nawet odstąpienie rzecznika dyscyplinarnego od oskarżenia po wniesieniu aktu oskarżenia nie może powodować umorzenia postępowania (§ 5 rozporządzenia i art. 54 k.p.k.).

Zgodnie z art. 92 ust. 1 ustawy o ustroju adwokatury w związku z art. 3 k.p.k. postępowanie dyscyplinarne umarza się, gdy zachodzi okoliczność wyłączająca ściganie. Do takich okoliczności w postępowaniu z urzędu nie należy cofnięcie skargi przez pokrzywdzonego i pogodzenie się jego z obwinionym. Pogodzenie się takie Komisja oceni przy wydaniu orzeczenia łącznie z całością materiału sprawy (§ 2 rozp. Min. Sprawiedl. o post. disc.) (...).